

Роман Іванович ЯКИМОВИЧ

(Національний університет «Одеська юридична академія», м. Одеса)

ВСТАНОВЛЕННЯ ТА ПОШИРЕННЯ ЗЛОЧИННОГО ВПЛИВУ ЯК КОМПЛЕКСНА ФОРМА ЗЛОЧИННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У статті надана характеристика встановлення та поширення злочинного впливу як комплексної форми злочинної діяльності. Звернута увага, що з метою реалізації відповідних державних стратегій, кримінальне законодавство України доповнено нормами, які спрямовані на нейтралізацію діяльності лідерів кримінального середовища, а також окремих елементів інфраструктури організованої злочинності. Проаналізовані сформовані у межах криміналістичної науки підходи щодо розуміння сутності «злочинної діяльності». На підставі позицій науковців проведене розмежування таких категорій як «злочин» та «злочинна діяльність».

Опрацьовані наявні наукові підходи щодо розуміння сутності злочинного впливу, які сформовані у межах кримінального права та інших наук кримінально-правового циклу. Крім того, звернута детальна увага на сукупність дій, які утворюються об'єктивну сторону встановлення або поширення злочинного впливу крізь призму судової практики, сформованої за результатами застосування відповідної норми кримінального закону. Обґрунтовані висновки щодо комплексу проблемних питань, які виникають на теоретичному та прикладному рівні під час застосування вказаних норм. Окрема увага звернута на суб'єкта такої злочинної діяльності, адже законодавство прямо пов'язує її здійснення із певними характеристиками особи, зокрема «авторитет» та «можливість».

Зважаючи на вивчення осіб, які встановлюють та поширюють злочинний вплив виокремлені типові моделі здобуття авторитету для здійснення такої діяльності. Також, проаналізована категорія «можливість» у контексті відповідної форми злочинної діяльності та обґрунтований її зв'язок із відповідними параметрами.

Ключові слова: *організована злочинність; злочинна діяльність; злочинний вплив; встановлення злочинного впливу; поширення злочинного впливу; суб'єкт злочинного впливу; авторитет у кримінальному середовищі.*

Постановка проблеми. Формування методики виявлення та розслідування кримінальних правопорушень, перш за все, вимагає чіткого розуміння сутності та структури конкретного вираження відповідної форми протиправної активності у зовнішній реальності. Особливо гостро це питання постає щодо діянь, які нещодавно криміналізовані і щодо яких відсутня усталена слідчо-оперативна та судова практика. З метою реалізації відповідних державних стратегій щодо протидії злочинності законодавцем

були внесені відповідні доповнення до кримінального закону щодо посилення кримінально-правового впливу на різні прояви організованої злочинності. Аналіз вказаних змін свідчить, що вони спрямовані на нейтралізацію окремих складових інфраструктури організованої злочинності: *по-перше*, безпосередньої діяльності лідерів кримінального середовища, зокрема вчинення ними відповідної системи дій, які раніше не утворювали складу самостійного кримінального правопорушення; *по-друге*, встановлення кримінальної відповідальності за дії, які у теорії оперативно-розшукової діяльності, традиційно, відносились до елементів інфраструктури організованої злочинності та безпосередньо були дотичними до тих чи інших форм діяльності лідерів кримінального середовища.

У той же час, детальний аналіз норми кримінального закону щодо встановлення та поширення злочинного впливу не дозволяє доволі системно та точно визначити перелік дій, які утворюють об'єктивну сторону такого кримінального правопорушення. Наведене зумовлює необхідність системного наукового аналізу та формування основних дій, котрі можуть охоплюватись відповідними категоріями.

Протягом останніх років питання організованої злочинної діяльності, зокрема й к контексті діяльності лідерів кримінального середовища досліджувались Л. Аркушею, Є. Горобцем, А. Вознюком, Д. Никифорчуком, А. Нікітіним, О. Подобним, В. Севруком, Д. Цеханом, Р. Яцкевичем та іншими науковцями.

Метою статті є визначення структури встановлення та поширення злочинного впливу як комплексної форми злочинної діяльності.

Виклад основного матеріалу. Розпочинаючи безпосередній аналіз цієї проблеми, слушно наголосити, що на нашу думку, встановлення або поширення злочинного впливу необхідно розглядати крізь призму категорії «злочинна діяльність». Як відзначає професор В.В. Тіщенко, поняття «злочинна діяльність» можна зустріти в літературі з кримінального права, кримінології, судової психології і криміналістики. Незважаючи на дедалі більшу увагу, що приділяється злочинній діяльності як соціальному явищу, вона досліджена ще недостатньо, а наукові роз'яснення щодо її сутності, досить скупі, іноді поверхневі і нерідко суперечливі. Аналіз висловлень стосовно змісту поняття злочинної діяльності показує, що під нею найчастіше мається на увазі ряд злочинних діянь, зумовлених певними антигромадськими цілями, інтересами, мотивами, способом життя особи чи групи осіб. Іноді говорять про злочинну діяльність і в тих випадках, коли особа чи група осіб проводить досить тривалу і ретельну підготовку до здійснення задуманого злочину, виконує ряд складних дій з його вчинення, а потім і приховування, перешкоджає його виявленню, а при виявленні - протидіє розслідуванню.¹ Аналізуючи вказану категорію крізь призму

¹ Тіщенко В. В. Злочинна діяльність як об'єкт криміналістики. *Актуальні проблеми держави і права*. 2006. С. 139–145.

психології дослідники відзначають, що злочинна діяльність – це специфічний спосіб самореалізації особистості, а також існування певної частини суспільства, процедура її життєзабезпечення. Сутність злочинної діяльності, як і діяльності в цілому, полягає в тому, що вона є складовою частиною сенсу буття людини. Адже особистість прагне опанувати таку діяльність, яка, задовольняючи матеріальні та духовні потреби, дає можливість, *по-перше*, застосувати свої знання, уміння та навички, *по-друге*, отримати задоволення від результату¹. У продовження розвитку вказаних позицій слушно підтримати науковців, які відзначають, що злочин і злочинна діяльність не рівнозначні: *по-перше*, тому, що явище (злочин) специфічне та своєрідне, але нерідко дуже обмежене у своїх ознаках і проявах, а їхня сукупність (множинність) має масу характерних ознак, не властивих усім одиничним складовим; *по-друге*, з тієї причини, що злочин може бути одиничним епізодом і навіть при неодноразовості вчинення злочинів певною особою або групою він не завжди набуває характеру злочинної діяльності, що відображає спосіб життя. Це виявляється лише на рівні узагальнення, що характеризує життєдіяльність злочинного середовища, усіх її складників як різновиду людської діяльності². У контексті розуміння змістовної сутності злочинної діяльності, ми солідаризуємось із професором В.В. Тіщенко, який відзначає, що процес злочинної діяльності є складним компонентом, який містить у собі окремі акти діяльності, епізоди, способи їх здійснення у часі та просторі, знаряддя та засоби, які використовуються при цьому. Злочинна діяльність знаходиться у постійному розвитку – від її організації, моменту її зародження до налагодження у всіх деталях постійно діючого механізму, захищеного від випадкових обставин, небажаного зовнішнього впливу. Такий механізм здатний усувати різноманітні внутрішні збої і протиріччя, самозберігатися і чинити опір конфронтуючій системі. У процесі такої діяльності часто розширюються її масштаби, зв'язки, підключаються нові учасники, коректуються дії всіх зацікавлених осіб, визначаються способи і засоби реалізації чергової злочинної операції³.

Проаналізувавши основні положення щодо сутності злочинної діяльності, слушно звернути увагу, що науковцями після доповнення КК України відповідними нормами, частково приділялась увага дослідженню питання сутності «злочинного впливу» як форми протиправної діяльності. Так, детально проаналізувавши нову норму КК України у комплексному поєднанні з іншими нормами кримінального закону, вчені пропонують змінити надане законодавцем формулювання та визначити «злочинний вплив» як дії особи, які полягають у сприянні, спонуканні, координації нею злочинної діяльності, зокрема в організації та безпосередньому розподілі

¹ Медведєв В. С., Левенець О. М. Злочинна діяльність як сфера реалізації особистості (Частина 2). *Причорноморські психологічні студії*. 2017. С. 22–26.

² Денисюк С. Ф. Злочинна діяльність: поняття, структура та характеристика її елементів. *Право і безпека*. 2011. № 1. С. 135–140.

³ Тіщенко В. В. Теоретичні та практичні основи методики розслідування злочинів: монографія. Одеса : Фенікс, 2007. 260 с.

нею активів (доходів від них), спрямованих на забезпечення такої діяльності¹. На нашу думку, такий підхід видається дискусійним оскільки вказані дії, фактично, охоплюються різними видами співучасті видається незрозумілим функціональне призначення відповідної норми кримінального закону, оскільки, на нашу думку, вона спрямовувалась саме на криміналізацію окремих поведінкових моделей та дій лідерів злочинного середовища, які: а) не охоплюються категорією співучасті у злочині; б) не передбачали кримінальної відповідальності незважаючи на суттєвий вплив таких дій на криміналізацію суспільства загалом та поведінкових моделей окремих категорій осіб.

Підходячи до аналізу цієї проблеми крізь призму окремого аналізу двох альтернативних діянь, які, фактично містить відповідна норма кримінального закону, інші науковці, сформулювали їх альтернативне визначення:

а) встановлення злочинного впливу у суспільстві – це втручання в розвиток, або процеси у суспільстві з метою розповсюдження злочинного впливу, здатність особи через свій авторитет або владу впливати на процеси формування мотивації в інших осіб до вчинення суспільно небезпечних діянь, а також спотворення у таких осіб уявлень про суспільство, державність, законотворчість взагалі;

б) поширення злочинного впливу – це розширення (розповсюдження) злочинного впливу на певне коло осіб, які обов'язково повинні розуміти значення «злочинний вплив», сприймати та підтримувати його по суті².

Формуючи науково-практичний коментар до вказаної норми дослідники відзначають, що виходячи із законодавчого визначення, злочинний вплив характеризується двома ознаками: 1) це – дії особи, що полягають у сприянні, спонуканні, координації або здійсненні іншого впливу на злочинну діяльність, організації або безпосередньому здійсненні розподілу коштів, майна чи інших активів (доходів від них), спрямованих на забезпечення такої діяльності (зміст); 2) ці дії особа здійснює завдяки своєму авторитету, іншим особистим якостям чи можливостям (суб'єкт).

Злочинний вплив може здійснюватись у таких *формах*:

1) сприяння злочинній діяльності – це надання допомоги у здійсненні такої діяльності, створенні відповідних умов для неї, потурання їй. Під злочинною слід розуміти діяльність, що полягає у плануванні визначеної чи невизначеної кількості злочинів, готуванні до них, скоєнні замахів на них або ж безпосереднє вчинення злочинів. Кількість останніх в одних випадках може бути чітко визначеною, а в інших – ні. Це можуть бути нетяжкі, тяжкі та особливо тяжкі злочини (див. ст. 12 КК);

2) спонукання до злочинної діяльності – це дії, спрямовані на появу у

¹ Нікітін А. О. Щодо визначення поняття «злочинний вплив» у Кримінальному кодексі України. *Наукові записки НаУКМА. Юридичні науки*. 2020. Т. 6. С. 45–56.

² Шевченко Т. В. До питання про встановлення або поширення злочинного впливу за ст. 255-1 КК України. *Аналітично-порівняльне правознавство*. С. 303. URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2023/02/56.pdf>.

кого-небудь бажання займатись злочинною діяльністю, схилання, заохочення до неї тощо;

3) координація злочинної діяльності – це погодження та/чи узгодження дій окремих злочинців чи злочинних об'єднань, встановлення взаємозв'язку чи контакту між ними;

4) здійснення іншого впливу на злочинну діяльність – це будь-які дії, що не охоплюються сприянням злочинній діяльності, спонуканням до неї, її координацією, однак які обумовлюють виникнення злочинної діяльності на певній території чи в певній сфері або вносять певні зміни в таку діяльність;

5) організація розподілу коштів, майна чи інших активів (доходів від них), спрямованих на забезпечення злочинної діяльності.

Вказані активи можуть мати різне походження (здобуватись у злочинний спосіб, бути добровільними внесками певних осіб тощо), однак повинні спрямовуватись на забезпечення злочинної діяльності (наприклад, на надання допомоги особам, які перебувають у місцях позбавлення волі чи особам, яких притягують до кримінальної відповідальності, на фінансове забезпечення осіб, які готуються до вчинення злочинів);

6) безпосереднє здійснення розподілу коштів, майна чи інших активів (доходів від них), спрямованих на забезпечення злочинної діяльності. Організація або безпосереднє здійснення розподілу коштів, майна чи інших активів (доходів від них), спрямованих на забезпечення злочинної діяльності, за своєю природою є окремими формами сприяння злочинній діяльності, які, однак, не охоплюють організацію збирання чи безпосереднє збирання таких активів (ці дії слід розглядати як сприяння злочинній діяльності)¹.

Продовжуючи аналіз, крім наукових підходів слушно звернути увагу й на сформовану судову практику щодо трактування відповідної системи дій особи, які у своїй сукупності можуть утворювати таку форму протиправної діяльності як встановлення чи поширення злочинного впливу. Зокрема, аналіз вироків за ст. 255-1 КК України свідчить, що до різновидів таких дій відносять:

- прийняття на себе усієї повноти неформальної влади в установах виконання покарань під статусом «смотрящого»;

- встановлення серед засуджених правил поведінки відповідно до злочинських законів та традицій та спонукання їх неухильного дотримання засудженими;

- призначення окремих осіб, які користуються авторитетом серед засуджених «смотрящими за бараками»;

- забезпечення та контроль за надходженням до установи виконання покарань заборонених для користування речей, речовин, грошових коштів та їх розподіл серед засуджених;

¹ Кримінальна відповідальність за злочини, вчинені злочинною спільнотою (статті 255, 255-1, 255-2, 255-3, 256 Кримінального кодексу України) : науково-практичний коментар / А. А. Вознюк, О. О. Дудоров, С. С. Чернявський. Київ : Норма права, 2021. С. 43.

- прийняття рішень щодо протиправної видачі ув'язненим засобів зв'язку;
- організація азартних ігор на території установи з метою отримання доходу;
- визначення місця засудженого у неформальній стратифікації, а також можливості переходу в іншу касту;
- вирішення спорів між засудженими на основі злочинських традицій, ведення переговорів від імені засуджених з іншими особами, зокрема й поза межами установи виконання покарання;
- сприяння у переведенні засуджених у межі відділень;
- участь у злочинному зібранні «сходці».

Частково підсумовуючи викладені теоретичні підходи, а також наявну судову практику, можна зробити деякі попередні висновки:

по-перше, наявність систематичної наукової дискусії щодо доцільності встановлення кримінальної відповідальності за такі діяння, оскільки, на думку вчених, вони можуть бути кваліфіковані й за наявними у кримінальному законі нормами, шляхом застосування відповідних статей КК України, які регулюють інститут співучасті в вчиненні кримінального правопорушення;

по-друге, відсутність єдності і чіткості щодо визначення конкретної системи дій, які поодинокі чи у своїй сукупності можуть характеризуватись як встановлення чи поширення злочинного впливу;

по-третє, констатація факту використання законодавцем значної кількості оціночних понять та категорій, що не є традиційним підходом під час формування кримінально-правових норм і закладає можливість різного тлумачення таких категорій під час правозастосування;

по-четверте, відсутність єдності та системності судової практики щодо розуміння системи таких діянь, що потребує формування відповідного судового рішення, яке матиме преюдиціальний характер та стане обов'язковим для усіх судових інстанцій.

Аналізуючи встановлення та поширення злочинного впливу крізь призму криміналістики як комплексну форму злочинної діяльності, на нашу думку, слушно звернути увагу на сутність та характеристику окремих елементів такої форми протиправної діяльності. Перш за все, необхідно проаналізувати особливості суб'єкта такого кримінального правопорушення, оскільки законодавець доволі чітко визначив, що особа здійснює таку діяльність завдяки «авторитету», «іншим особистим якостям», «можливостям».

Зважаючи на викладене, з криміналістичних позицій, слушно звернути увагу, що, фактично початковим етапом такої злочинної діяльності є формування авторитету, оскільки його наявність є обов'язковою для встановлення та поширення злочинного впливу. Основним проблемним аспектом видається те, що визначення сутності категорії «авторитет» у даному контексті доволі складне. Зважаючи на аналіз криміногенної обстановки та характеристику осіб, які відносять себе до управлінської

ланки кримінального середовища, можна виокремити такі типові моделі здобуття авторитету, що створює передумови для подальшого встановлення та поширення злочинного впливу:

по-перше, систематичне здійснення особою злочинної діяльності, як правило, відповідних базових форм. Фактично, мова йде про поступове формування особою вертикальної чи горизонтальної кар'єри з метою або без мети подальшого встановлення чи поширення злочинного впливу. Крім того, необхідно звернути увагу, що така діяльність особи може бути як автономною так і у складі відповідного злочинного угруповання;

по-друге, наявність досвіду відбування кримінального покарання у виді позбавлення волі та обізнаність із неформальними правилами, нормами та поведінковими патернами, які визначаються нормами пенітенціарної субкультури. У контексті цього, важливо наголосити, що у даному випадку має значення не просто факт відбування кримінального покарання у виді позбавлення волі, а фактично модель поведінки особи в установі виконання покарань, яка загалом передбачає антагоністичне ставлення до режиму відбування кримінального покарання, протистояння законним вимогам адміністрації установи, стійке та систематичне відбування дисциплінарних стягнень, які покладаються на особу, зокрема й перебування у ДІЗО, форма побудови неформальних відносин із різними категоріями в'язничного населення;

по-третє, наявність у особи відповідної системи зв'язків у системі кримінального середовища. Слушно пояснити, що саме така ознака суб'єкта, значним чином трансформувала саму сутність авторитету у злочинному середовищі, оскільки у сучасних умовах, зважаючи на аналіз осіб, які відносять себе до відповідних злочинних страт, наявність значного досвіду злочинної діяльності, а також досвіду відбування кримінальних покарань у виді позбавлення волі стали не обов'язковою умовою для отримання авторитету, а в окремих випадках для цього достатнім є наявність родинних чи дружніх зв'язків із окремими представниками кримінального середовища, зокрема таку тенденцію можна прослідкувати аналізуючи типаж особи так званого «смотрящего» за окремими установами виконання покарань та слідчими ізоляторами, які вперше відбувають кримінальне покарання, а в окремих випадках і за вчинення необережних кримінальних правопорушень, але зважаючи на родинні зв'язки із суб'єктами підвищеного злочинного впливу встановлюють та поширюють злочинний вплив у відповідних установах виконання покарань;

по-четверте, визнання наявності такого авторитету іншими представниками кримінального середовища. Вказане питання також створює окремі правові проблеми, оскільки кримінальне середовище за своєю структурою є доволі неоднорідним, складається із значної кількості злочинських кланів, які доволі часто конкурують між собою, що призводить до того, що окремий суб'єкт може мати відповідний авторитет у межах невеликої частини кримінального середовища, а іншими його представниками визнаватись таким, що не має відповідних якостей,

авторитету та не може претендувати на лідерські позиції у кримінальному середовищі. Особливо гостро вказана проблематика постала після фактичного отримання неформального статусу «вор в законі» окремими категоріями осіб молодого віку, які раніше не притягувались до кримінальної відповідальності, а отримали такий статус виключно шляхом внесення ними особисто чи їх зв'язками відповідної суми грошових коштів в так званий «общак».

Продовжуючи необхідно звернути увагу, що крім наявності авторитету відповідний суб'єкт повинен мати «можливість» встановлювати та поширювати злочинний вплив. Аналіз практики роботи правоохоронних органів, свідчить що із категорією «можливість» можна пов'язати такі параметри:

по-перше, кореляційна залежність «територіальний параметр» - «авторитет». Вказана структура може бути проілюстрована такою моделлю: перебування особи у конкретній установі виконання покарань – наявність авторитету серед в'язничного населення вказаної установи. Наявність такого взаємозв'язку є необхідною передумовою твердження про наявність «можливості» встановлювати та поширювати злочинний вплив;

по-друге, наявність дозволу на встановлення та поширення злочинного впливу на відповідній території чи відповідну сферу суспільних відносин. У даному випадку також можна виокремити своєрідні моделі: а) особа самостійно встановлює або поширює злочинний вплив на відповідну територію чи сферу суспільних відносин, а інші лідери кримінального середовища, зважаючи на її авторитет та можливість встановлення подальшого контролю над такою особою чи партнерсько-ділових відносин із нею погоджуються із виконанням нею відповідної функції; б) особа, яка користується авторитетом отримує пряму вказівку або рекомендацію щодо встановлення або поширення злочинного впливу на відповідну територію чи сферу діяльності.

Зважаючи на викладене, можна стверджувати, що встановлення або поширення злочинного впливу як форма злочинної діяльності характеризується комплексом дій, які як правило хронологічно тривалі у часі та створюють передумови для формування у конкретного суб'єкта підстави та своєрідної «кваліфікаційної вимоги» щодо можливості здійснення такої злочинної діяльності.

Висновки. Підсумовуючи викладене, звернімо увагу, що з криміналістичних позицій встановлення або поширення злочинного впливу є комплексною формою злочинної діяльності, реалізація якої вимагає від суб'єкта певної хронологічно тривалої моделі поведінки, яка дозволяє сформулювати основні передумови для здійснення такої діяльності, а саме «здобути авторитет» та «отримати можливість».

Сформована у КК України норма у контексті вираження об'єктивної сторони такого кримінального правопорушення є доволі широкою, що вимагає застосування нетрадиційного методологічного підходу, а саме: формування характеристики такої форми злочинної діяльності у межах

криміналістичної науки – внесення відповідних змін щодо конкретизації відповідної норми КК України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Денисюк С. Ф. Злочинна діяльність: поняття, структура та характеристика її елементів. *Право і безпека*. 2011. № 1. С. 135–140.
2. Кримінальна відповідальність за злочини, вчинені злочинною спільнотою (статті 255, 255-1, 255-2, 255-3, 256 Кримінального кодексу України) : науково-практичний коментар / А. А. Вознюк, О. О. Дудоров, С. С. Чернявський. Київ : Норма права, 2021. 130 с.
3. Медведєв В. С., Левенець О. М. Злочинна діяльність як сфера реалізації особистості (Частина 2). *Причорноморські психологічні студії*. 2017. № 3. С. 22–26.
4. Нікітін А. О. Щодо визначення поняття «злочинний вплив» у Кримінальному кодексі України. *Наукові записки НаУКМА*. Юридичні науки. 2020. Т. 6. С. 45–56.
5. Тіщенко В. В. Злочинна діяльність як об'єкт криміналістики. *Актуальні проблеми держави і права*. 2006. С. 139–145.
6. Тіщенко В. В. Теоретичні та практичні основи методики розслідування злочинів: монографія. Одеса : Фенікс, 2007. 260 с.
7. Шевченко Т. В. До питання про встановлення або поширення злочинного впливу за ст. 255-1 КК України. *Аналітично-порівняльне правознавство*. С. 302–306. URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2023/02/56.pdf>.

Стаття надійшла до редакції 02.09.2024

Roman Iv. YAKUMOVUCH,

Postgraduate Student

(National University «Odesa Law Academy», Odessa, Ukraine)

ESTABLISHMENT AND SPREAD OF CRIMINAL INFLUENCE AS A COMPLEX FORM OF CRIMINAL ACTIVITY

The article provides a description of the establishment and spread of criminal influence as a complex form of criminal activity. It is noted that in order to implement relevant state strategies, the criminal legislation of Ukraine has been supplemented with norms aimed at neutralizing the activities of leaders of the criminal environment, as well as individual elements of the infrastructure of organized crime. The approaches to understanding the essence of «criminal activity» formed within the framework of forensic science have been analysed. Based on the positions of scientists, a distinction has been made between such categories as «crime» and «criminal activity».

The existing scientific approaches to understanding the essence of criminal influence, which have been formed within the framework of criminal law and

other sciences of the criminal law cycle, have been worked out. In addition, detailed attention has been paid to the set of actions that form the objective side of the establishment or spread of criminal influence through the prism of judicial practice, formed based on the results of the application of the relevant norm of criminal law. Substantiated conclusions are drawn regarding the complex of problematic issues that arise at the theoretical and applied levels during the application of the specified norms. Special attention is paid to the subject of such criminal activity, since the legislation directly links its implementation with certain characteristics of the person, in particular «authority» and «opportunity».

Taking into account the study of persons who establish and spread criminal influence, typical models of gaining authority for carrying out such activity were identified. Also, the category of «opportunity» was analysed in the context of the corresponding form of criminal activity and its connection with the relevant parameters was substantiated.

Keywords: *organized crime, criminal activity, criminal influence, establishment of criminal influence, spread of criminal influence, subject of criminal outflow, authority in the criminal environment.*